

Σολωμοῦ καὶ αἱ ἀρμονικὲς μελωδίες του σκορπίζουνται στὴν ἀπαλώτατη φύση καὶ προκαλοῦνται ἀπέραντη ευγένιον.

Ἐνας πανοραματζῆς δίπλα ποι κάθουμαι ἔπειτα σὲ κάτι παιδαρέλια τὶς ζωγραφίες του. Ἀκούω.

— Ἐλάτε ἰδῶμερές παιδιά, νὰ δητε τὴν ὅμορφη Βενετία γόνδολες κάτασπρες σχίζουνται καταγάλανα νερά της... Κ' ἡ Βενετία ἀπλούστατα εἶναι μιὰ κακότεχνη ζωγραφία τῆς Σμύρνης. Ἐκεῖ κάτιο ἀπὸ ἕνα γέρικο πλάτανο ἔνας Ἰταλὸς τραχουδιστής σκορπάει κύματα καλῆς φωνῆς. Γλάγωρα περνᾷ ἡ ώρα. Θαρρεῖς ὡς δερφερόλεφτα αἱ ώρες πὼς περνοῦν κατὰ τὸν ποιητή ἀρχίζει νὰ νυχτάνει κ' ὁ κόσμος φέγγει· σὲ μισή ώρα οὔτε ἀνθρώπινη σκιά ἀπαντάει.

Οταν ἡ νύχτα ἀπλωσε στὸν οὐρανὸν τὸ διαμαντοστόλιστο πέπλο τῆς ἔρυνγας τελεφτάνει.

Σάμος 2 τ' Ἀλωνάδη 1906.

ΣΥΜΕΩΝ Η. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΑΙΓΑΙΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΕΙΔΑΙΝΟΥ

Ο ἀγαπημένος συνεργάτης μας κ. Κώστας Παρορίτης τύπως μ' αὐτὸν τὸν τίτλο ἔναν διαρρέοντα δηγγίματα. Κριτική γιὰ τὸ βιβλίο του θὰ γέραψει τὸ «Ερμονας». Ο «Νουμᾶς» σύμερα χαιρετώντας τὸν καλὸ συνεργάτη του ξανατυπώνει ἀπὸ τὸ βιβλίο του μερικὰ δηγγηματάκια.

ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ο Νικήτας μπήκε στὸ καφενεδάκι μὲ τὰ χέρια στὶς τοέπεις τοῦ τρύπιου πανταλονιοῦ του. Ἀψηλὸς καὶ ξερακιανὸς ἄθρωπος. Τὸ πρόσωπό του γυάλιζε σὲ χάλκωμα κι ἀπάνω στὰ δυὸ φτερούγια τῆς μύτης του εἶχε δυὸ δαχτυλίες μαῦρες, σημεῖο πώς εἴτανε ἀργάτης σὲ γύρτικο ἢ σὲ καρυμά φάμπρικα. Προχώρησε δυὸ βήματα μέσα στὸ μαγαζί καὶ στάθηκε σκυφτὸς κοιτάζοντας γύρω του. Ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ νταβανιοῦ κρεμότανε μιὰ λάμπα ντενεκένια. Τὸ νταβάνι μαῦρο ἀπὸ τὸν καπνὸ τῆς λάμπας, που ἐλεγεις πώς θάπαιρνε φωτιὰ τὸ τανύδι. Σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδε καμμιὰ δεκαρία ἀθρώπους σκυμένους ἀπάνω σ' ἔνα τραπέζι. Ζύγωσε μὲ βήμα ἀργὸν νὰ δῃ τὶ κάνουνε. Τὰ κόβανε. Ἐνας ἄθρωπος μὲ κασκέτο στρατιωτικὸ δίχως κορόνα ἔκανε μπάγκο. Μπροστά του εἴτανε χυμένα καμποσαὶ λιγδισμένα σάπια μονόδραχμα κ' ἔνας σωρὸς δεκάρες ἢ ἄθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε τὰ χαρτιὰ μὲ σοβαρότητα δικαστῆς. Σὰν εἴτανε νὰ πλερώσῃ τὰ μάτια του πετούσανε σπίθες καὶ τὸ χέρι του ἔτρεμε ἀλαρρά.

Ο Νικήτας στάθηκε κάμπισσο κοιτάζοντας. Εἴτανε καὶ ὅλο ἔργατικο ἄθρωποι μὲ ζεσκιούμενα ρούχα, μὲ μορφὲς ξεροψυμένες ἀπὸ τὴν δουλειὰ καὶ τὴν κακοπέραση. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἄροι ἔχασε καὶ τὴν τελευταία δεκάρα του στράφηκε πρὸς τὸ Νικήτα που ἔσκυθε ἀπὸ πάνω του καὶ τούπε μὲ πικρὸ γέλοιο στάχελλια.

— Δὲ δοκιμάζεις καὶ σὺ τὴν τύχη σου;

Ο Νικήτας τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ συχατό.

— Τηνὲ ξέρω ἐγὼ τὴν τύχη μου ἔννοια σου.

Ο Νικήτας καθήσει σ' ἔνα τραπέζακι κοντά στὸ παράθυρο. Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ κασκέτο του καὶ τὰ κούμπησε στὴν μέση τοῦ τραπεζιοῦ. Τὸ κεφάλι του που εἶχε ἔνα σχῆμα ἀκαγόνιστο σκεπαζόταν ἀπὸ λίγες, κατάμαυρες τρίχες που πέρτανε ἀταχτα σ' ἔνα στενὸ κούτελο. Τὰ χέρια του μαλλιαρά, χον-

τρὰ καὶ ροζάρικα δείχνυανε ἄθρωπο χεροδύναμο καὶ τῆς δουλειᾶς. Ἐνας τζάμι τοῦ παραθυρίου ποὺ εἴτανε σπασμένο ὁ καφετζῆς τὸ εἶχε ἀντικαταστῆσει μὲ μιὰ κόλλα χαρτὶ στράτσο κολλημένη μὲ ἀλεύρι.

Ο Νικήτας χτύπησε τὸ χέρι του δυνατὰ ἀπάνω στὸ ξύλινο τραπέζακι γιὰ νάκουσῃ ὁ καφετζῆς ποὺ κομότανε σκυμένος στὸν μπάγκο. Κεῖνος δὲν ἀκουσε. Ο Νικήτας ἀναγκάστηκε νὰ ξαναχτυπήσῃ πιὸ δυνατά. Ο καφετζῆς ξύπνησε καὶ σηκώθηκε τρέβοντας τὰ μάτια του. Τανύστηκε, χασμουρήθηκε, βγῆκε ἀπὸ τὸν μπάγκο, στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ κοίταξε αὐτοὺς ποὺ τὰ κόβανε κ' ἐπειτα ζύγωσε στὸ Νικήτα.

— Ενα πενηνταράκι: οὔζο, διάταξε.

Εἴτανε τὸ ἀγαπημένο του πιοτό. Ἐπειτα ἔκανε κ' ἔνα διαβολόκρυο κεῖνο τὸ βράδυ. Ο Νικήτας κοίταξε οὔζω πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια. Ο δρόμος διεπρόστρεψε ἀπὸ τὸ χιόνι. Ψυχὴ δὲ φαινότανε. Μόνο ἔνα σκυλλί πέρασε τρέχοντας μὲ τὴν οὐρὰ χωμένη στὰ σκέλια του. Φανάρι σ' ἔκενο τὸ στενοσόκακο δὲν ἔκαγε μὰ τὸ φεγγάρι φώτιζε τὸν ἔρημο δρόμο κι ἀσύρμωνε τὸ χιόνι.

Ο Νικήτας ρούφησε γλήγορα τὸ οὔζο. Διψοῦσε καὶ κρύωνε γιατὶ τὰ ροῦχα του εἴτανε πάνινα καὶ τρύπια. Σὰν ἡπει τὸ οὔζο ἔννοιωσε μιὰ εὐχαριστηση μέσα στὴν ἀποσφαῖρα τοῦ καφενέ, χλιαρὴ ἀπὸ τὰ χνῶτα. Διάταξε πάλε οὔζο. Αὐτὸν γίνηκε τρεῖς τέσσερες φορές· τὴν τελευταία φορὰ ὁ καφετζῆς ἀκουμπώντας τὸ ποτήρι δὲ βάσταξε νὰ μὴν τοῦ πῆ.

— Θά σὲ κάψῃ μωρέ.

Ο Νικήτας δὲν ἀποκρίθηκε. Τώρα εἶχε πέσει σὲ συλλοτή. «Ἐτοι λοιπὸ χωρὶς τίποτις πετοῦνε τοὺς ἀργάτες στὸ δρόμο. Πῆς τὸ Σαββατόβραδο νὰ πλερώνουνε κι ἀφοῦ σε στὸ λογχαριασμὸ δόσο τους, βαστάσει ἡ ζυχὴ ἐπειτα σοῦ λένε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἀπάθεια σὲ παύουμες ἀπὸ τὴν δουλειά. Γιατὶ; Πῶς; Κι ἂν ἔχεις γυναίκα, παιδιά; & δέ κόφουνε πέτρες νὰ φάνε. Σέρω γὼ τὶ θέλουνε αὐτοί... Νάποραση κανένας... Γιατὶ τρες τους μικροὺς κύτοι μᾶς ἔχουνε, κατάλαβες, γιὰ ζώα.» Μιλούσε μὲ τὸν ἔαυτό του. Τὸν εἶχε πάψει κείνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν φάμπρικα καὶ τὸ μίσος του ξεχείλιζε. Είχε γυναίκα ἐτομόγενη κ' ἔξη παιδιά ὅλο κορίτσια. «Χρόνια δουλεύω, καὶ χαῖρι δὲν είδα. Νά, βραχὶ δὲν ἔχω δουλεύουμε μεῖς γιὰ νὰ καλούσουνε οἱ ἀφεντάδες. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ μας. «Οσο ποὺ νὰ ξεψυχήσουμε σὲ κάνα νασοκομεῖο. Μὰ καὶ στὸ θάνατο ἀνάπταψη δὲ βρίσκουμε ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ τὸ μαχαίρι του γιατροῦ θά σὲ κάνη παρτσάδια κ' ἐπειτα θά σὲ πετάξουμε στὰ σκουπίδια...»

Στράγγισε τὸ ποτήρι χτύπησε τὸ χέρι καὶ φώναξε δυνατά.

— Οὔζο.

Μέσα στὸ μαγαζί ἀκούστηκε κάποια ταραχή. Φιλονικούσανε στὸ ἀκρινὸ τραπέζιοι καὶ χαρτοπαῖχτες. Μιλούσανε δόλοι μαζί βιαστικά. Ἀπὸ τὰ λόγια φτάσανε στὶς βρισίσες· δὲ ἄθρωπος μὲ τὸ στρατιωτικὸ κασκέτο, δὲ παγκιέρης, φανεταὶ πώς εἴτανε μπαγαπόντης. Ἐνας τὸν ἔβρισε ἀτιμό. Τότε κείνος ἔκανε νὰ τοὺς χτυπήσῃ. Τὴν στιγμὴ κείνη ἐπειτα στὴν μέση δικαίου.

— Δὲ γιὰ νὰ σας πῶ, τοὺς φώναζε μὲ τὴν βαρεία φωνῆς του, καυγάδες στὸ μαγαζί μου δὲ θέλω. Πηγαίνεται δέξια νὰ σκοτωθῆτε. Δὲν ἔχω δρεῖν νὰ μοῦ τὸ ξανακλεισθῆ ἀστυνομία τὸ μαγαζί. «Ἐλα τώρα βγῆτε γιατὶ θὰ κλείσω.»

Ο καφετζῆς ἔκλεισε τὶς πάγκες, ἔβαλε τὶς κα-

ρέκλες ἀπάνω στὰ τραπέζια, κατέβασε τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ πῆρε τὴν σκούπα γιὰ νὰ σκουπίσῃ. Ο Νικήτας ξακολουθοῦσε νὰ κάθεται τὸ ποτήρι ἀδειο μπροστά του· δὲ καφετζῆς ζύγωσε μὲ τὴν σκούπα στὸ χέρι καὶ τούπε.

— «Ἐλα, μάστορη, πήγανε τώρα. Περασμένη ἡ ώρα.

Ο Νικήτας πλέρωσε καὶ βγῆκε μὲ βῆμα ἀργό. Στὴν πόρτα κοντοστάθηκε καὶ κοίταξε γύρω σὲ γάληγοιότανε πιὸ δρόμο νὰ πάρῃ. «Ολα κάτασπρα ἀπὸ τὸ χιόνι. Κρύο διαπεραστικό. Πέρασε ἀπὸ ἔνα φούρνο. Ή μυρουδιά τοῦ φρεσκοψημένου φωμοῦ τούτου λίγωσε. Μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πόρτα τοῦ φούρνου εἶδε τὴν φωτιὰ νὰ λαμπαδιάζῃ καὶ λαχτάρησε νὰ εἴτανε φούρναρης. Κάθησε καρποῦ μὲ δόλο τὸ κρύο πού τὸ ἔννοιωθε ὡς τὸ κόκαλο κι ἀπολαβαῖνε ἀπὸ μακροὺ τὸ θέαμα. «Ἐπειτα πῆρε πάλε δρόμο. Σιγά σιγά ἔφτασε στὴν γειτονιά του· τὸ σπίτι του ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ τέλλα. Εἴτανε ἔνα καλύβι διαιρεμένο μὲ σανίδες σὲ δύο κάμαρες, ἡ μιὰ ξεπάτωτη: «Νά τὸ παλάτι μου σκέφτηκε. Ζύγωσε· τὸ χιόνι δὲν εἶχε ἀκόμα κρυσταλλώσει κ' οἱ βαρείες στρατιωτικὲς ἀρσύλες του ἀπάνω πλατειῶν πημάδια.»

— Η γυναίκα μου κοιλοπονεῖ, εἶπε σιγαλά. Καλά μας γεννητούρια.

«Ανοιξε τὴν πόρτα· η γυναίκα του στριφογύριζε σὲ φειδί ἀπάνω στὸ κρεβάτι· ἀπὸ τοὺς πόνους. Σὰν εἶδε τὸν ξυτρά της τοῦ φώναξε δυνατά.

— Νικήτα μου, μὲ χάνεις. Κεῖνος τηνὲ ζύγωσε καὶ τηνὲ ρώτησε.

— Αἴ τι θέλεις νὰ σου κάνω. Πῆρε ἔνα μπουκαλάκι μὲ ἔνδι μὲ κόρχισε νὰ τηνὲ μαριζή. «Ἐπειτα η γυναίκα έβαλε μιὰ φωνὴ κ' ἔξερε τὰ χέρια της στὴν κοιλιά. Ενα παιδάκι μικρόσωμο σὲ γατάκι καύλισε μέσα στὰ ροῦχα. Ο Νικήτας ξπυκήσεις ἀπάνω του μὲ ἀγωνία καὶ κοίταξε.

— Κορίτσι πάλε. Χρι! Δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε μοναχοὶ μᾶς ἥρθε καὶ μουσαφίρες.

Η γυναίκα ἐπειτα ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς πόνους βιθίστηκε σὲ ὑπνο βαθύ· τὰ παιδιά στραβηγήκανε στὴν ἀλληλη κάμαρα. Ο Νικήτας καθήσεις σ' ἔνα σκαμνό, ξπυκήσεις ἔνα χοντρό τσιγάρο κι ἔρχισε ν

τανε πιὰ κοκκαλιασμένο. Τέ τοι τοι πάλε μὲ τὰ ρουχαλάκια του καὶ τὸ ἀπίθυτε στὸ πλευρὸν τῆς μανικας του.

— "Εποι εἶναι καλίτερα καὶ γιὰ σένα, μουσιούρης."

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥΡΤΙΟΥ

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ...

Τι παράξενα ποὺ σημαίνει πάντα ἡ μικρὴ καὶ πανίτσα τοῦ: 'Αγημωργιοῦ. Λέξ κ' ἔχει ψυχὴ μέσα της. Τὸ γλωσσίδι της σὲν κάτι νὰ λέγε δταν ἀρχῆγη νὰ σκορπῇ στὸν ζέρα τῆς γλυκομελάχολες, τῆς ἀγιες μελωδίες της. 'Ο ὄχος ἴσα τὴν καρδιὰ μπαίνει. Σαράντα χρόνια τώρα διπάτε Μακάριος ἀκούει τὴν φωνή της καὶ πάντα κάτι ἔχωριστὸ νοιώθει μέσα του. Στὴν ἀρχὴ μιὰ ὥλογλυκη ἐνατριχίλα τὸν περεχῆνει, ἐπειτα λιγνώνεται ἀπὸ τὴ γλύκα καὶ κλείνει τὰ μάτια του. 'Αρχίζει τότε μιὰ μυστικὴ κουβέντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς καμπάνχας. Τάχειλα βουβαίνουνται, μὰ ἡ καρδιὰ σπαρταράζει κ' ἡ μικρὴ καμπάνχας ἀρχῆγει νὰ τοῦ θυμᾶῃ τὰ περασμένα. Γιὰ τὸν παπά Μακάριο ἡ μικρὴ καμπανίτσα δὲν εἶναι ἀπὸ σίδερο, ἔχει ψυχὴ μέσα της, αὐτὴ ἔρει ὅλη τὰ μυστικά του, αὐτὴ τοῦ τραγούδησε ὅλες τῆς χαρές κι' ὅλες τῆς λύπες του, μαζὶ τῆς γνώρισε τὴ ζωὴ, μαζὶ τῆς μιὰ μέρα θάποχαιρετήση τὸ. Φεύτικο αὐτὲν κόσμο.

Σήμερις ἔχει εὐχέλαιο. Πήντα τὸ συνηθίζει αὐτὸν σὰ ζυγώνουν τὰ Χριστούγεννα. Τὸ νοιώτερο καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ του καλό. Μὲ οἱ χριστιανοὶ του πουθενά δὲ φαίνεται νέρχουνται.

Ντάγκ, ντάγκ.

Σημαίνει πάλε ἡ μικρὴ καμπανίτσα. Γιοράπτη παράπονο καὶ μελαγχλία ἡ φωνὴ της· κάτι σὰν κλάμα καὶ σὰν μοιρολόγι· σὰ νὰ λέγε «έλλατε». Ο παπά Μακάριος ποὺ νοιώθει τὴ γλώσσα της μόνο ποὺ δὲ δακρύζει τάχειλα του σωπαίνουν μὰ μὲ τὸ μυαλό του μιλάει μαζὶ της σὰ νὰ τῆς λέγε «σῶπα, σῶπα, καλὴ μου, μὴν κλαῖς».

Σήμερις νοιώθει δὲ τὸ ζώρος τῆς ἡλικίας του. Τὰ ὄγδόντα του χρόνια τὸν βαραίνουν σὰ νὰ ἔχῃ μιὰ βαρεῖα πλάκα στὸν ὄμρο. Πότε περάσανε τόσα χρόνια. Μιὰ ζωὴ δλάκαιρη ποὺ τηνέ σκακατέψχει οἱ πίκρες κ' οἱ νηστεῖες. Ποῦ εἶναι ἡ γυναίκα του, ποῦ εἶναι τὰ παιδιά του; 'Έκεινη νορίς νορίς τράβηξε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, τὰ παιδιά του, ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, παντρευτήκανε, σκορπιστήκανε δῶ καὶ κεῖ. 'Απόμεινε ἔρημος, μοναχὸς τὸν κόσμο, τώρα ποὺ ξθελει κι αὐτὸς νὰ γέρη πουθενά νὰ ξεκουραστῇ.

— Μελάσει ἡ καμπανίτσα κ' παπά Μακάριος ρουφάσει διψασμένος τὴ γλυκομελάχολη μελωδία τῆς φωνῆς της. Μπάλσαριο ἡ φωνὴ της, χάδι τὸ σήμασμά της. Μελάσει ἔκεινη «κουράγιο» ἔγων εἶμαι γιὰ σένα, μαζὶ θὰ πεθώνουμε.» «Αλήθεια καημένη τὸ λέει.

Ντάγκ, ντάγκ. Ξανατημαίνει.

Κανεὶς δὲ φαίνεται. "Εχουνε τὶς δουλειές τους συλλογίτει, πῶν νοῦς γιὰ εὐχέλαιο. 'Απὸ τὸ δρόμο περνοῦντε διαβάτες. Πηγαίνουντε σπίτι τους φωμέν, λάχανα, φρούτα, παπουτσάκια κακινούρια γιὰ τὰ παιδιά τους. Γυναίκες ξεμπρατσώμενες πηγαίνουντε στὸ φύρνο τὰ Χριστόφωμα. "Όλοι περνοῦντε ἀπὸ τὴν ἔκκλησι, μὲ κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ μπῆ. 'Ο παπά Μακάριος τοὺς βλέπει καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του θλιβερά. Κάπου μακροχά ἀκούγεται ὄχος βολιοῦ. Κάποιος γλεντάει χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὰ μέρες εἶναι. 'Αφήνει τὸ σκοινὶ τῆς καμπάνχας. Ρημάσει ἡ ἔκκλησι, ἕκατὸ χρονῶν χτίσιο. Ραγισμένοι οἱ τοῖχοι, μεσόσθιοτες οἱ ζουγραρίες, μαρουδιὰ γερατειῶνε,

σκιά θυνάτου τηνέ περιζώνει. Καποια μέρα δὲ θὰ γλυτώσῃ, θὰ σωραστῇ δλη γάμω. Γέρασται κι αὐτὴ σὰν τὸν παπᾶ της. Δίπλα της εἶναι ἓνα μικρὸ περβολέκι μαντρογυρισμένο. 'Ανοιγει τὴν ξύλινη πορτίτσα καὶ μπαίνει· βλέπει ἓνα τὰ μνήματα καὶ σύλλογίτεις τοὺς πεθαμένους. Πόσο τοὺς ζηλεύει τὶ καλὰ ποὺ εἶναι κάτιον ἐπὸ τὸ γάμω. Εἶναι καὶ θριμένοι ἡ χτένος μὲ τὴ γυναίκα του κι ὅσοι παπάδες περσάνε ἀπὸ τὴν ἔκκλησια προτήτερα ἀπὸ τὸν παπᾶ Μακάριο. Κεῖ κοντά τους θὰ τοὺς βρέλουνε μιὰ μέρα κι αὐτὸν. Κάτιο ἀπὸ τὴν ξέρη ἐλίτσα ποὺ εἶναι στὴν ἀκρη τοῦ περβολίου, δίπλα στὴν μυρουδάτη γαζία ποὺ ρίνει τοὺς πεθαμένους μὲ τὰ κιτρινά λουλούδια της.

Καθίσται σὲ μιὰ πέτρα. "Ενα πουλάκι συκλίζει μὲ τὴ μυτίτσα του τὸ γάμω μένος τάφου, βρίσκει ἓνα σκουληκάκι, τάροπάζει, κάνει φτερά καὶ πάει. "Ετοι θὰ φτερουγίσῃ μιὰ μέρα κ' ἡ ψυχὴ του.

— Οἱ τόποι ἡ ὥρα περνάει. Κανεὶς δὲ φαίνεται. Βγαίνει ηγυαῖα· ισα μιὰ στὴν καμπάνχα. «Ο Σκτανάς τοὺς κρατάει, λέει μέσα του». Πιάνει πάλε τὸ σκοινὶ κι ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ τὸ διάλειπον πεῖσμα νὰ μὴ τοὺς νικήσῃ ο Σκτανάς. Θὰ σημαίνη, δὲ θέρτην ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ σκοινὶ γιὰ νὰ μὴ περκάσῃ τὸ τρισκατέρατον. Σημαίνει. Τὰ μάτια του μένουνε κλειστά. Τίποτες δὲν ἀκούει ἵξεν ἀπὸ τὸ σήμασμα τῆς καμπάνχας. Σημαίνει μὲ λύσσα, τὰ χέρια του ταδεύνατα πάνε κ' ἔργουνται μοναχά τους, τὸ κεφάλι του τέσπορο τινάζεται, βρειλά βγαίνει ἀπὸ τὸ στῆθος του ἡ ἀνισχία σημαίνει καὶ σύλλογίτεις. Ήσυ εἶναι ἡ γυναίκα του, τὰ παιδιά του; «Ολοι τὸν πκρατήσανε. Τώρα τὸν παραίτουνε κ' οἱ ἐνορτεῖτες του ποὺ τους εἶχε σὲν παιδιά στὴν ὄρφανεια του. Σημαίνει ἀδιάκοπα μὲ τὰ μάτια πάντα κλειστά. Βρίσκεται σὲ δινερό, σὲ ζένους τόπους, ἀψήλατο ἀπὸ τὴ γία, κάπου καὶ κοντά στὸ Θεό. Σὰ νὰ θυμοποιήσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀγάπεσσα σὲ μιὰ καταχνία. Κι ὅλο ζυγώνει, ζυγώνει. Νάι κοντίνει νὰ φτάσῃ, ἔρτασε ἀπλώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸ Θεό ποὺ τοῦ γαμογελάει ἀνοίγοντας τῆς ἀγκάλες του νὰ τοὺς δεχτῇ. Καὶ νάξενότειται ἡ καμπάνα ἀπὸ τὸ καμπαναρίο καὶ τὸ βαρύ σύδερο τῶν χτυπάει κατακεφαλα. Σωριάζεται χάρια σμιλήτος. Ο δέρας πριγματισμένος βουλίζει γύρο του σὲ νὰ τοὺς μοιρολογήσει. «Ἐνα κόκκινο ποταμάκι κυλάει ἀπὸ τὰχειλία μίσα στὸ δλόλευκα γένεια του.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΙΒ

— Μερικοί τώρα, πάνου στὴν μπόρα, συδουλεύουν πῶν πρέπει γλύγορο, σὰ νῦν παπούτσια ἡ καρτσάκια, νὰ φτιάχουμε στρατὸ, στόλο, διοίκηση, δικαιοσύνη, παισία κι' διλλο μᾶς λείπει.

— Μωρὸ χαρὲ στὴν ἀγαθότητά τους! Όγδόντα χρόνια τῶρα δὲν καὶ καλοῦμε κ' ἔχουν τὴν ἀπαίτηση σὲ μὲ διὸ βδομάδες (γιατὶ τόση προθεσμία βάνουν οἱ θεομπατζῆτες!) νάν τὰ φτιάχουμε δὲν' εἶται.

— Κάπιος ποὺ ἀκούει προχτές τοὺς ρήτορες στὸ συλληγητήριο, εἴπει κουνώντας ἀπελπιπτικά τὸ κεφάλι του.

— Οιδὲ τὰ διότι μᾶς εἰπατε καὶ πέρση ποὺ μὲς φωνάζεται πῶν θὰ μᾶς σώσει τὸ Κορδόνη ἢ ἡ Ελίσι!

— Δὲν εἶναι ίγκλημα, ἀγαπητὸ «Αστυ», ποὺ δὲ θεοτόκη τὴν Τρίτη βράδι έτρωγε στρίδια στὸ Φάληρο.

— Αν έτρωγε ίδιες καὶ ταρκαδί λέει νὰ σωζότανε τὸ Κράτος;

— Κ' ἄδω, βλέπετε, ζητημα κοιλιές!

— Φίλος τρηματάρχης κάπιος Υπουργείου μᾶς ἔλεγε προχτές, δελνούτσε μᾶς τὴ σάκκα του γιομάτη μὲ διάφερα χαρτιά;

— «Νάι δω μέστι κρύβεται τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα σὲ σωρὸ πάθεια καὶ διορισμούς κοματικούσια»

— Καὶ πρόστετες «Ερχεται δι βουλευτής στὸ Υπουργεῖο, σοῦ ζητεῖς ρουφέτι, τοῦ θυμίζεις τὴν Αχίλεο καὶ σοῦ ἀπαντεῖς ἀπαδέστετα — «Δὲν τάφινες, Χριστιανί μου, αὐτές; Τὴ δουλιές μᾶς νὰ κοιτάζουμε καὶ ἡ Μακεδονία δὲ θὰ καταστραφεῖ διοριστεῖ τελωνοφύλακας δι φίλος μου δὲ Α.

— Κ' ἔπειτα δὲ βρέται δι λαγκατεπούλος, δι φωνής σὲ δι βορχηπατένος τενάρος τὸ περίρημα «Γρηγορεῖτε».

— Κάπιος φίλος μᾶς γρίζει πῶς δι μάστουλος ζούει δι τέχνες, τοὺς λούτρερους καὶ τοὺς ἐρηματιδέες, διωτιδόλους ἀφορολόγητες.

— Κι διως, λέει δι ψήλος πάντες, καὶ δι λαζαντρούς καὶ δι έφημεριδέων κερδίζουν ἐπὶ πάντες κι ἀπὸ δικές δικές διργημάτων καθένας τους τὰ μέρα, τὰ διπλὰ καὶ τὰ τριπλὰ δηλ. ἐπὶ δια κερδίζει ἓνας μικρομπαχίλης τοὺς φοιολογίτεται βρύστατα.

— Δὲ δι κάνει δι τεκμηρίων δι. Σεμέπουλος νὰν τὸ μελτέται τὸ ζήτημα αὐτό, χροῦ ἔται: Ωι οίκοι μηδενίδην κι ξέλοι πιράδες γιὰ νὰ μποσούνε νὰ κλέσουν διατάρετα ταύτης τους.

Ο ΙΩΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

— Απὸ Ημέτη σὲ Ημέτη.

— Υπουργός Εποιειδικὸν δ. Ν. Καλογερόπουλος

— Σκοτωμοί. Αθήνα 2, Επαρχίας 11.

— Λαβωμοί. Αθήνα 4, Περιφέρειας 5, (δι ένας ἀπὸ κάρρο), Επαρχίας 5.

— Κλεψιές. Αθήνα 7, Περιφέρειας 1 (1), Επαρχίας 2.

— Αλαγωγές. Επαρχίας 5.

— Σημ. Τὴν Ημέτη οι φημερίδες, πνιγμένες μὲ τὰ βουργαριά, δὲ γρίζουν οὔτε σκοτωμούς, οὔτε λαζωμούς, οὔτε τίποτα. Δὲν πιττεύουμε οι βουργάριοι τῆς λ